

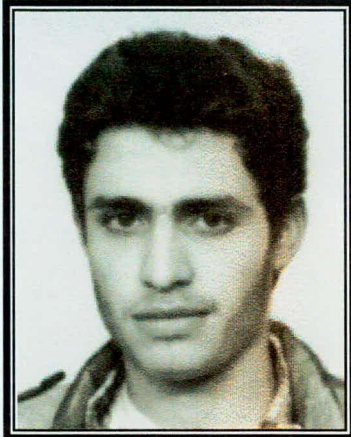

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי בעז (ישראל) רוטנברג ז"ל

בן נעמי ומרדכי

נולד בארצות-הברית

בתאריך כ"ב בשבט תש"ל, 29/1/1970

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1988

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בפעילות מבצעית באזור יריחו

בתאריך י"ג בסיוון תשמ"ח, 28/5/1988

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 10 שורה: 7 קבר: 1

הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ואח

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן נעמי ומרדכי. נולד ביום כ"ב בשבט תש"ל (29.1.1970) בארצות-הברית ועלה ארצה עם משפחתו כשהיה בן שמונה חודשים. למד בבית-הספר היסודי 'אוולין דה רוטשילד' בירושלים. אחרי-כן סיים את לימודיו בישיבה התיכונית 'נתיב מאיר' בירושלים.

בעז גויס לצה"ל באמצע פברואר 1988 והתנדב ליחידה מובחרת בחיל-הצנחנים.

ביום י"ג בסיוון תשמ"ח (28.5.1988), תוך כדי פעילות מבצעית באזור יריחו, נפל בעז בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. השאיר אחריו הורים, שתי אחיות - מיכל ויעל ואח - עמי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בנכם בעז היווה דוגמה אישית לחבריו כחייל כלוחם וכמתנדב בצה"ל ובצנחנים בפרט".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הוריו תרמו לזכרו הדפסות מוגדלות של התפילה לשלום המדינה וחיילי
צה"ל כדי להפיצם בבתי-כנסת בארץ ובגולה.

בעז רוטנברג

בן לנעמי ומרדכי, אח למיכל, יעל ועמי. עלה ארצה בגיל 9 חודשים. קשה לכתוב על בעז. תכונות רבות איפיינו אותו: הוא היה אינדיבידואליסט מובהק. מרד במסגרות המלחיצות וכל הרגשה של כפיה היתה מקוממת אותו. היתה בו כנות, שאיפה לצדק וסלידה מצביעות. הוא העריך את מי שהיה מסוגל לומר לו את האמת בפנים, אף אם תהא כואבת.

חבר כותב: "בעז לימד אותנו להתלהב, להנות מרגעים יפים בחיים; אהב, שנא, הקשיב, התווכח, לימד, היה מקור של חיות, ריקוד של דביקות."

היה בו חוס אנושי, חביבות ותוס לב. הוא אהב לצחוק: היה צוחק לעתים שעות, פשוט לא מפסיק, עם חיוך רחב, שובר לב. הרגש שלו בא לידי ביטוי באופן מיוחד באהבה שלו כלפי ילדים. פחות משבועיים לפני נפילתו, השכים לקום כדי לחזור לבסיס, ובעת הפרידה מהאחיינים שלו שהוא אהב מאוד, פתאום כיסה את עיניו ופרץ בבכי חרישי. לשאלת אביו: "מדוע אתה בוכה?" ענה בעז בעצב "מתי אראה אותם שוב?"...

בעז תמיד חיפש ללכת הלאה, "עד הסוף". היתה תחושה שהוא נסער בפנים, מחפש ולא מתפשר. בהגיעו לצבא הוא נהיה יציב מתמיד, תחושה של אדם מאושר שחיפש ומצא. הוא הגיע למסקנה שהיישום העצמי שלו מבחינה דתית הוא שם, ודוקא ביחידה מובחרת. כך הסביר "אם עושים דבר על קידוש ה', עושים זאת בכל הלב ובכל הרצינות". כתבו עליו מפקדיו: "בכל משימה הוא הוכיח דבקות והתמדה. במהלך הגיבוש הוא התעלף, אך מיד קם בנחישות והודיע שהוא לא מוותר וממשיך לרוץ קדימה. הוא הוכיח התנדבות יוצאת דופן. את המסר הזה ציווה במותו". כותב המ"כ: "ביום קשה נזכרתי בו, שהיה גם במצבים קשים צועק את האלה-קדימה!"

חברים במחלקה סיפרו שהיה מלהיב את כולם, במיוחד בשירה. הוא היה מוכן לשיר כל מיני שירים בתנאי שישירו איתו לאחר מכן שירים חסידיים. בשמירות כל אחד רצה לשמור עם בעז. פעם כשחבר נאלץ לשמור במקום לא סימפטי, בעז פשוט בא ודיבר איתו על חשבון זמן השינה שלו.

ערב גיוסו לצבא, אמר לו אביו "בעז, אתה יוצא מרשותינו". ענה בעז "אבא אני יוצא גם מרשות עצמי".

בעת פעילות מבצעית ביריחו, בי"ג סיון התשמ"ח, (28.5.88) ב-11:30 בלילה, שלושה וחצי חודשים לאחר גיוסו לחה"ן צנחנים, החזיר בעז את נשמתו לבוראו.

לזכרו נמנו חבריו גן בסניף בני עקיבא בירושלים, הוציאו חוברת, הוקמה עמותה של שיקום אסירים במצפה יריחו, הוקם חדר תדריכים בבסיס חה"ן בבית ליד ועוד.